

Ai grijă de el

Emanuel Popa

Într-o primăvara, o prepeliță și-a pregătit un cuib. După ce l-a terminat a început să facă ouă, apoi le-a clocit, ca în final, din ele să iasă șapte pui frumoși și jucăuși. În fiecare zi, mama lor le căuta mâncare și îi învăța lucruri folositoare. Dintre toți cei șapte, cel mai mare era și cel mai năstrușnic. Odată, pe la seceratul grâului, el nu a fugit destul de repede la chemarea mamei lui și a fost prins de un flăcău. Scăparea i-a venit din sfatul unui țăran mai bătrân, care a spus tânărului să-i dea drumul. Când a scăpat, a fugit la mama lui care l-a dojenit și i-a spus ca pe viitor să fie mai ascultător.

A trecut vara, iar în primele zile ale toamnei un vânător însoțit de câinele său trecu pe lângă cuibul lor. Mama știind primejdia care-i așteaptă, i-a sfătuit să stea nemișcați până când îi va chema ea; era singura care știa cum să îndepărteze pericolul. După acest sfat, a zburat și a reușit să distragă atenția vânătorului, astfel reușind să-și salveze puii. Dar nu pe toți. Cel mai mare face din nou o greșală: crezând că a trecut pericolul, zboară din cuib înainte ca mama să-i cheme. Vânătorul îl aude și trage. O singură alică îi nimerește aripa, destul ca osul tânăr să pleznească. Când îl găsește mama lui își dă seama de ceea ce va urma. Cu toate acestea, continuă să aibă grijă de el, ascunzându-și durerea de fiecare dată când puiul o întreabă dacă se va face bine.

După trecerea toamnei, mama își dă seama că pentru a salva ceilalți șase pui, trebuie să-l părăsească pe cel rănit. Astfel, când iarna a început să-și aștearnă cojocul de nea, cu mult în urma celorlalte păsări călătoare, prepelița-mamă, cu inima sfâșiată de durere pleacă însoțită de ceilalți șase pui înspre țările calde. Rănitul rămâne în zăpada rece, cu ochii pironiți spre cerul unde îi văzuse ultima oară pe ai lui.

Aceasta este pe scurt, una din cele mai triste povestiri pe care le-am citit vreodată („Puiul” de Ion Alexandru Brătescu-Voinești). M-am gândit mult dacă să o pun în revistă la început de an nou. Până la urmă, după cum puteți observa, am scris-o, fiind convins că putem învăța câteva lucruri, și nu aș vrea să mă refer la ce înseamnă a asculta și a nu asculta, ci la ce înseamnă a avea grijă de „copilul” sau „fratele” rănit.

Suntem într-o continuă luptă cu cel rău, iar Biblia ne avertizează că „diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită” I Petru 5:8. Se întâmplă uneori, ca datorită neascultării noastre de Dumnezeu, să fim răniți în lupta cu diavolul; uneori eu, alteori altcineva... Ce fac cei care rămân în picioare, care pot zbura? Cum acționează când își văd „puiul” rănit? Vreau să cred că suntem într-adevăr o familie, iar atunci când unul este rănit, indiferent dacă a fost vinovat sau nu, ceilalți încearcă să-l ajute. Chiar dacă povestirea de mai sus are un final trist, vestea bună este că povestea nici unuia dintre noi **nu trebuie** să se sfârșească trist. Chiar dacă ești rănit, nici una din răni nu trebuie să te lase cu ochii înlăcrimați, privind cu deznădejde spre ceilalți care se îndreaptă spre „țările calde”. Nu este rană care să nu poată fi vindecată la crucea Domnului Isus. Iar ceilalți, sănătoși, trebuie să sprijine, să întărească înainte de a judeca. Reacția umană este de a ocoli pe cel rănit și aceasta se vede și din pilda Domnului

Isus, Samariteanul milostiv. Dar Domnul Isus ne învață că suntem „aproapele” cuiva, dacă văzând suferința lui, ne facem timp pentru a-l ajuta, chiar dacă aceasta înseamnă să renunțăm la confortul nostru sau chiar la o parte din bunurile noastre.

„Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.” Luca 10:35. Aceste cuvinte aș vrea să ni le însușim, ca fiind rostite de Domnul Isus pentru fiecare din noi. „Ai grijă de el”! De cine să am grijă? Poate de cel care vine mai rar la biserică sau nu mai vine deloc; poate de cel care are probleme în familie; poate de cel care încă nu știe care este locul și rostul lui în biserică; poate de cel întristat; poate de cel Dacă ne uităm la începutul versetului, vedem că deja fusese achitată nota de plată pentru cel rănit. Asta înseamnă că încă dinainte de a ni se acorda o anume responsabilitate, Dumnezeu ne-a dăruit toate resursele necesare pentru a o putea împlini. Și mai mult decât atât, în ziua în care se va întoarce, vom mai primi și răsplată!

Ce mare va fi bucuria atunci când vom sta în fața Scaunului Îndurării și Isus ne va răsplăti fiecăruia pentru ostenele noastre. Haideți ca în acest an, să încercăm să ne apropiem mai mult de cei care au pierdut una sau mai multe lupte în războiul cu diavolul. A pierde lupta, nu înseamnă automat pierderea războiului. Aș vrea să ne ajutăm unii pe alții să câștigăm războiul și chiar să pierdem cât mai puține lupte.

Vă doresc un an plin de victorii !